

Luk 4,16-22a

Jesus kom også til Nasaret, hvor han var vokst opp, og på sabbaten gikk han inn i synagogen, slik han pleide. Da han reiste seg for å lese, rakte de ham profeten Jesajas bok. Han åpnet bokrullen og fant stedet der det står skrevet:

Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et godt budskap for fattige. Han har sendt meg for å rope ut at fanger skal få frihet og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri og rope ut et nådens år fra Herren.

Så rullet han bokrullen sammen, rakte den til synagogetjeneren og satte seg. Alle i synagogen stirret spent på ham. Han begynte da med å si: «I dag er dette skriftordet blitt oppfylt mens dere hørte på.» Alle roste ham og undret seg over nådeordene som kom fra hans munn. «Er ikke dette Josefs sønn?» spurte de.

Preken

Det er mørketid i nord. Jeg er blant dem som nesten kan kjenne mørket på kroppen, og det er jeg ikke den eneste som gjør.

Så utrolig godt da, at advent nesten er som en lysfest, midt i mørket. I år har vi til og med fått beskjed fra Bent Høie om å tidlig pynte til advent, for å lyse opp for hverandre. For lyset får en helt spesiell betydning på denne tiden av året.

I dag er det første søndag i advent. Og når vi tente det første lyset i adventsstaken, så er det stort, fordi det er advent, fordi det leder frem mot jula og barnet i krybba. Men det føles kanskje ekstra stort å tenne lys nå, nettopp fordi det er så mørkt.

Og det er lyset og mørket jeg tenker på, når vi leser dagens bibeltekst. Jesus leste: «*Han har sendt meg for å rope ut at fanger skal få frihet og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri*». Det er et så vanvittig budskap. Mennesker skal bli frie!

Selv om vi lever i en annen tid og et annet sted, er det budskapet like viktig. Å få være fri. Det er bare andre ting som tynger i dag. Andre ting som holder oss fast. Men her sies det: Sett de undertrykte fri. Bryt lenkene til det som holder deg nede. Reis deg opp! Stå frem! Kom ut!

Det er kanskje bare ord. Men det er ord som kan tenne en liten flamme i oss, på samme måte som et lys i et mørkt rom. Jesus tenner en liten *gnist* med ordene sine. Kanskje er ikke alltid flammen alltid så

stor. Men om man har opplevd å være i mørket, om det er et fysisk mørke, eller et mørke inni seg selv, så vet man hvor stor betydning *kun* en *liten* flamme kan ha. Et lite *gnist* av håp. Den kan bety alt.

Jesus forteller også hvordan dette skal skje, når han sier ”*I dag er dette skriftordet blitt oppfylt mens dere hørte på*”, og peker på seg selv. Ganske frimodig. Modig, syntes noen. Langt over streken, mente andre.

Men, Jesus kunne si det. For når han velsignet ungene, berørte de andre ikke ville ta i, raste mot urett, og inviterte til fellesskap, da *var* han oppfyllelsen av de ordene. Da *ble* undertrykte satt fri og fanger fikk frihet. Da *var* det et nådens år. Jesus

viste oss, gjennom ord og handling, veien til noe godt. Kanskje, til og med, veien ut av mørket.

Til tross for det, vil det være dager hvor man stiller seg spørsmålet, Er det likevel nok? Dager hvor også *Jesus* oppleves som bare én person. Bare én stemme. Og gnisten og flammen han tente om både rettferdighet og frihet, kan føles litt liten.

Det er da vi virkelig trenger lyset. Vi håper på lyset, på den andre siden av mørketiden. Vi håper på lyset, når vi tenner adventskransen. Som vi kan håpe på lyset, som kom til verden, for mørket har ikke overvunnet det. Mørket har ikke overvunnet det. Håp på lyset, for *kanskje* er den lille gnisten, sterkere enn du tror. Amen.